Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 893 van 10 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat F. JESSOUS
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 11 augustus 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn van Syrië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "Niet-ontvankelijk verzoek (Volgend verzoek)" van 18 april 2025, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2. Het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij werd door de commissaris-generaal op 19 mei 2016 niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Verzoeker dient tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

In het kader van zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker naar voor dat hij via zijn zus te weten is gekomen dat hij door het Syrisch leger werd opgeroepen voor de legerdienst. Hij brengt naar voor de oorlog in Syrië te vrezen. Hij vreest opgesloten te worden omdat hij naar het buitenland ging en er asiel aanvroeg. Hij vreest geëxecuteerd te worden omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping door het Syrisch leger. Ter staving van zijn verzoek legt hij de volgende documenten neer: (i) zijn

oproepingsbrief voor het leger, (ii) zijn identiteitskaart, (iii) zijn paspoort, (iv) Belgische verblijfstitels van familieleden van zijn vrouw en (v) de geboorteakte van zijn Y.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing tot toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus omdat hij reeds internationale bescherming genoot in Duitsland. Er werd gesteld dat verzoeker geen elementen bijbracht waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hem in Duitsland werd verleend niet actueel of toereikend zou zijn. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, waardoor de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vaststaat.

In het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers' vorige verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat een andere lidstaat van de Europese Unie reeds internationale bescherming aan hem heeft verleend. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij op heden niet meer over deze beschermingsstatus in Duitsland beschikt. De nieuwe elementen of feiten die verzoeker aanhaalt moeten dus verband houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming aan verzoeker heeft verleend. Deze elementen moeten verder van aard zijn om aan te tonen dat verzoeker in Duitsland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie

5. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Duitsland. De commissaris-generaal heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Duitsland neergelegd.

Uit de neergelegde rapporten blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Duitsland, of waardoor hij bij een terugkeer naar Duitsland een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Verzoeker brengt naar voor dat hij geen mentale problemen heeft, maar wel te kampen heeft met diabetes type 2 (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Er moet echter op worden gewezen dat verzoeker geen medische documenten neerlegt ter staving van deze medische problematiek. Verzoeker brengt ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij enige hinder ondervindt van zijn ziekte, noch dat deze ziekte hem op enige wijze verhindert om zelfstanding in zijn levensonderhoud te voorzien bij een terugkeer naar Duitsland. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat hij geen medische zorgen zou kunnen krijgen voor zijn medische problematiek in Duitsland, noch kan dit blijken uit de actuele landeninformatie uit het administratief dossier. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

Hierboven werd reeds gesteld dat de nieuwe elementen of feiten die verzoeker aanhaalt verband moeten houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming aan verzoeker heeft verleend, namelijk Duitsland.

Verzoeker brengt echter geen nieuwe elementen bij die betrekking hebben op zijn leven in Duitsland. Hij beperkt zich tot stellen dat hij door het Syrisch leger werd opgeroepen voor de legerdienst en de oorlog in Syrië te vrezen. Hij vreest opgesloten te worden omdat hij naar het buitenland ging en er asiel aanvroeg. Hij vreest geëxecuteerd te worden omdat hij geen gevolg gaf aan de oproeping door het Syrisch leger. Deze elementen hebben enkel betrekking op zijn problemen in zijn land van herkomst en niet op zijn levensomstandigheden in Duitsland. Deze verklaringen kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat de documenten die verzoeker neerlegt evenmin betrekking hebben op zijn leven in Duitsland. Zijn oproepingsbrief heeft betrekking op zijn vrees in zijn regio

van herkomst. Zijn paspoort en identiteitskaart kunnen zijn identiteit aantonen, maar deze staan niet ter discussie. De Belgische verblijfstitels van de familieleden van zijn vrouw tonen aan dat deze familieleden een Belgische verblijfsstatus hebben, maar hebben geen betrekking op zijn leven in Duitsland. De geboorteakte van zijn zoon toont aan dat verzoeker een zoon heeft, maar ook dit heeft geen betrekking op zijn leven in Duitsland.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen en te wijzen op zijn neergelegde documenten. Zijn betoog kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn verklaringen en documenten betrekking hebben op zijn vrees in zijn land van herkomst en niet op zijn levensomstandigheden in Duitsland. Er kan dan ook worden besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt dit zijn kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze hij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. De middelen van verzoeker lijkt dan ook ongegrond."

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tien september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. MACHIELS,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
V. MACHIELS	N. DENIES